МАҚСАДИ МАН - АЗ ВОБАСТАГӢ ТАБОБАТ ЁФТАН АСТ

«Он тағйиротҳои ҷидие, ки дар ҳаёти ман рух доданд - мӯъҷизаи воқеӣ мебошад».
Дар сурат: Низом, иштирокчии барномаи ТҶЁ

Низом соли 1975 дар шаҳри Бохтар таваллуд шудааст. Ӯ дар давоми 1,5 сол табобати ҷойивазкунандаи ёрирасонро (ТҶЁ) қабул менамояд. Низом ба барномаи ТҶЁ дар доираи лоиҳаи "Мустаҳкамкунии шароити мусоид ва васеъ намудани микёси чорабиниҳои профилактикӣ, табобат ва нигоҳубин барои нигоҳ доштани паҳншавии эпидемияи ВНМО дар Ҷумҳурии Тоҷикистон" ворид шуд. Лоиҳаи мазкур бо дастгирии молиявии Барномаи рушди Созмони Милали Муттаҳид дар Тоҷикистон дар доираи грантҳо оид ба ВНМО/БПНМ Фонди Глобалӣ татбиқ мегардад. БРСММ бо ташкилотҳои ҷамъиятии маҳаллӣ дар самти расонидани хизматҳои зарурӣ барои шахсони истеъмолкунандагони маводи мухаддири тазриқӣ дар доираи барномаҳои пешгирии ВНМО/БПНМ дар Тоҷикистон ҳамкории зич дорад. ТҶҶ «Афиф» ин фаъолиятро дар минтақаи Бохтар анҷом медиҳад. Ана худи Низом дар бораи таърихи худ ва дигаргуниҳои мусбати ҳаёти худ чӣ мегӯяд:

«Онҳо мегӯянд, ки ҳеҷ мӯъҷизае нест, аммо он тағйиротҳои ҷидие, ки дар ҳаёти ман рух доданд, танҳо як мӯъҷиза, мӯъҷизаи воқеӣ мебошад. Пеш аз он ки ба барномаи табобати ҷойивазкунандаи ёрирасон (ТҶЁ) ворид шавам, зиндагии ман хеле тоқатфарсо буд. Ҳамин тавр, ҳадди аққал, ин ба ман чунин менамуд ва ҳис мекард. Ман аз соли 1999 инҷониб маводи мухаддир истеъмол мекунам ва оиладор ва соҳиби се фарзанд ҳастам. Ман наметавонистам мисли як одами муқаррарӣ зиндагӣ кунам. Дар ҳолати нашъамандӣ, ман омода будам, ки ҳама чизи дунёро фаромӯш кунам ва танҳо барои гирифтани воя орзуманд будам. Ҳангоми истеъмол баром ман фарқият надошт, ки кадом сӯзандоруро истифода мебарам, кадом вояро истеъмол мекунам ва кадом доруро истифода мебарам, танҳо дар барои аз дарди тоқатфарсо халос шуданро фикр мекардам, ки ҳар дафъа баъди тамом шудани таъсири мавод сар мешуд. Дар соли 2004, ман кӯшиш кардам, ки истеъмолро қатъ кунам ва аз вобастагӣ халос шавам. Пас аз 1,5 сол, духтари хурдиам ба дунё омад, ман бекор будам ва аз ин сабаб, барои таъмини оилаам пул надоштам, ва барои ҳамин ман канда шудам, боз ҳамон вуқуи даҳшат сар шуд ва ман боз ба гирдоби бузурги нашъамандӣ ғарқ шудам. Он вақт эҳсосоте буд, ки ман ба зарраҳои хурд ҷудо мешавам. Ман шиноснома, оила, манзил надоштам, ки замоне моли ман буд. Дигар аҳамият надошт ва фикр намекардам, ки дар куҷо зиндагӣ кунам ва шабро дар куҷо гузаронам, лаҳзаҳое буданд, ки

ман шабро дар боми хонаҳо ё дар заминҳои урён рӯз мекардам. Пас аз он ман зиндагӣ накардам, балки танҳо вуҷуд доштам ва зиндагӣ пеш аз истеъмол ва баъди он, ки ҳеҷ роҳе набуд тақсим шуд, ва ман миқдори вояро дарёфт карда наметавонистам, ман тайёр будам, ки гурдаамро ба 1000 доллари амрикоӣ фурӯшам, танҳо барои дарёфти пул ва хариди маводи нашъа. Аҳли оилаам кӯшиш карданд, ки маро шифо диҳанд, дастгирӣ кунанд ва барои аз ин ҳолат раҳо кардани ман кумак кунанд. Борҳо маро дар марказҳои наркологӣ табобат карданд ва ҳатто ду маротиба ба беморхонаи рӯҳӣ фиристоданд. Аммо ҳеҷ чиз кӯмак накард», - нақли худро идома медиҳад Низом.

«Пеш аз мулоқот бо Қурбонгул, (корманди иҷтимоии Ташкилоти ҷамъиятии ҷумҳуриявии "Афиф"), ман боварӣ надоштам, ки имкони барқароршавӣ аз нашъамандӣ вуҷуд дорад ва ҳатто ханда мекардам. Бо шарофати лоиҳа, ман дар бораи чораҳои пешгирикунанда ва рафтори бехатар, дар бораи хавфҳои сироятёбии бемориҳои гуногуни сироятӣ ҳангоми истифодаи мавод бо истифодаи сӯзанҳо, алахусус хавфи сироятёбии ВНМО/БПНМ маълумот пайдо кардам. Дар ин ташкилот, ман дар бораи барномаи коҳиши зарар аз истифодаи маводи мухаддир фаҳмидам ва ба барномаи ТҶЁ ворид шудам. Ман аз ин ташкилот хеле миннатдорам, ки он маро дастгирӣ кард, ба барнома овард, маро дубора шахси муқаррарӣ кард, шахсияти маро, эътимоди мардумро барқарор кард, ва хусусан фарзандонамро баргардонд. Инчунин кормандони Афиф ба ман кӯмак карданд, ки ҳамаи ҳуҷҷатҳоямро барқарор кунам. Ҳоло ман соҳиби кор ва маблағ ҳастам ва метавонам мустақилона зиндагӣ карда, фарзандонамро таъмин кунам.

Пас аз оғози истифодаи ТҶЁ зиндагии ман ба куллӣ тағйир ёфт ва аз ин баъд метадон ба ман кӯмак мекунад, ки аз ҳаваси ҳероин дур шавам. Духтарони ман (ду духтар) ва кормандони Афиф, ки ба ман кӯмак ва дастгирӣ мерасонанд, маро аз канда шудан худдорӣ мекунанд. Ман ифтихор мекунам, ки ҳоло ман метавонам ба фарзандонам кӯмаки молӣ расонам ва қисман онҳоро дастгирӣ кунам. Муҳимтар аз ҳама, онҳо маро тарк накардаанд ва ҳамеша аз ман хушнуданд. Дар айни замон ман кафшергарам, ман метавонам асбобҳои вайронро ислоҳ кунам, ранг кунам ё оро диҳам, сагҳоро нигоҳубин кунам. Пештар одамоне, ки маро мешинохтанд, ба ман бо нобоварӣ муносибат мекарданд, аммо тадриҷан онҳо одат карданд ва маро ҳамчун узви комилҳуқуқи ҷомеа қабул карданд. Духтари калониам мактаби миёнаро хатм карда, ҳоло духтари хурдиамро, ки ҳоло дар мактаб мехонад, нигоҳубин мекунад. Албатта, духтари ман имконияти идомаи таҳсилро дар донишгоҳ надорад. Писар ба модар дар тиҷорати хусусӣ кӯмак мекунад, онҳо маҳсулоти нонпазӣ тайёр мекунанд ва дар бозор мефурӯшанд.

Орзуи самимии ман ин аст, ки аз нашъамандӣ комилан шифо ёбам ва минбаъд низ барои фарзандонам падари хуб бошам. Мақсади ҳаёти ман фарзандони ман ва ҳама чизе, ки бо онҳо алоқаманд аст, мебошад »- қиссаи худро Низом ба поён мерасонад.